

FØRSTE KAPITEL

Den første vampyr

Lilleasien år 1447

Sværdet skar gennem luften og mødte, med en hård lyd af metal mod metal, et andet sværd. I et øjeblik hang de stille, side om side, med solen reflekteret i de skinnende sværd. Så blev de trukket tilbage, og en serie af angreb og forsvar begyndte; lyden af sværdene, der stødte på hinanden, lød i hele gården. De svang begge sværene på samme tid og de låste sig fast i hinanden, så de to kæmpende stod ansigt til ansigt, og stirrede dybt og hårdt ind i øjnene på hinanden, bag de udsmykkede hjelme.

Så svang de sværdene væk fra hinanden, og den ene for i fuld fremmarch, med hævet sværd, hen mod den anden, der let og elegant undgik, og spændte ben.

Et øjeblik kæmpede han for at holde balancen, før den tunge rustning tog over og væltede ham ned på maven, hvor han med besvær fik vent sig om på ryggen, og stirrede op i den lyseblå himmel.

Han havde tabt – igen.

Jorden gungrede svagt af lyden af løbende fødder og et kort øjeblik efter, smed en ung dreng sig ned på knæ ved siden af ham.

”Herre! Herre Vlad! Er De kommet noget til?”

Han trak forsigtigt hjelmen af. Vlad's ravesorte hår flød ud af hjelmen, og lagde sig som en sort glorie omkring hans hoved. Hans mørkebrune, næsten sorte øjne stirrede hårdt og koldt på sin tjener, der nu trak jernhandskerne af sin herres hænder.

Et lysebrunt ansigt, med sort hår, glat og skinnende som silke, dukkede op lige over Vlad. Han havde et hoverende smil på læberne, og under hans ene arm, holdte han sin udsmykkede hjelm, med nogle fjer sat på som pynt.

”Klarer De den, Vlad Dracula?” spurgte han på transsylvansk, med en lettere tyrkisk accent.

Vlad hvædede nogle eder af ham, og drengen grinede.

”Sikke et sprog De har. Hvis de var lige så skarp med sværdet, som De er med tungen, kunne de med lethed vinde over mig, og sikkert få en plads som general i Deres faders hære. De må træne meget mere, hvis De overhovedet vil gøre forhåbninger for, at vinde over mig.”

Vlad trak sig op i siddende stilling, og stirrede rasende op på drengen.

”De vandt kun, fordi De spærrede ben for mig, prins Mehmed,” rasede Vlad. ”Dette er ikke en hæderlig sejr for Dem.”

”Jo, vidst er det da. Jeg fik endnu en sejr over Dem, og De er en dårlig taber, når De tier Dem sådan.”

Mehmed spyttede ordene ud og løftede sit sværd, som han stadig havde i hånden, og pegede det mod Vlads hals. Vlad ikke så meget som blinkede med øjnene, da han mærkede sværdets tynde spids, prikke hul i hans pergamenttynde hud. En bloddråbe fandt vej ud af hullet, trillede hurtigt ned af hans hals, og trak et blodig spor efter sig; den forsvandt hastigt ned under rustningens halsåbning.

”Vlad! Mehmed! Stop!”

En dreng, hvis stemme var i overgang, kom ilende over til dem. Han stoppede ved siden af prins Mehmed, og tog sværdet

ud af hans hånd, og smed det ud på træningsbanen; det kurrede hen af jorden med en høj, hvinende lyd.

Den unge fjortenårige dreng knælede ved siden af Vlad og pressede en klud imod det lille sår på halsen. Vlad slog rasende hans hånd væk og rejste sig op.

”Lad mig være Radu!” skældte han med tordens stemme.

”Vil man ikke lade sin broder hjælpe en?” hoverede Mehmed og Vlad skulle til at slå ham ned, men Radu greb fat i hans arme, så han ikke kunne gøre det. I stedet kunne en storsmilende prins Mehmed, se lige ind i Vlad's mørke øjne, og sende ham triumferende blikke. Uanset hvad Vlad gjorde, ville Mehmed altid vinde. Han havde hele folket i Lilleasien og sultanen på sin side, mens Vlad kun var en fremmed i landet, og kun havde sin bror og sine to tjenere.

”Giv slip på mig, Radu!” hvæsedes Vlad, men Radu gav ikke slip og spændte alle sine muskler, da Vlad forgæves forsøgte at slippe fri.

”Nej, Vlad. Du skal ikke gøre det, det giver bare problemer,” sagde Radu og løsnede lidt sit greb, men kun lidt. ”Hvorfor modarbejder du det hele? Vi har været her i tre år, kan du ikke se at falde til ro? Se på mig! Jeg kan sagtens klare mig her. Prøv nu bare at give det endnu en chance!”

Vlad drejede sit hoved for at kigge på sin lillebror. Han holdte godt fast og stirrede krævende op på sin storebror med sine opalblå øjne, indlagt i et firkantet, solbrunt ansigt, tæt omkranset af en sort fuglerede af krøller. Han var flot. Det var hvad mange kaldte ham. Haremmet kaldte ham altid for Radu den Smukke, når de var på besøg hos dem, sammen med sultanen.

Selvom Vlad burde lytte til sin yngre bror, gjorde han det aldrig. Han havde aldrig brudt sig om, at han og broderen kun var her, for at sikre at deres far ville overholde sin aftale med sultanen. De havde været her i tre år nu og der kunne sagtens gå flere endnu, inden de endelig kunne komme hjem. Radu kunne godt lide at være der, og havde straks fundet sig tilrette og blevet venner med prins Mehmed. Vlad glædede sig mere end noget andet, end at se slottet i Transsylvanien. Især nu mere end nogensinde før, da et sendebud for nogle uger siden, var ankommet med det budskab at Radu og Vlads ældre bror, Mircea, var blevet dræbt. Han kunne måske havde forhindret det, hvis han ikke var fanget her. Men alligevel vidste han, at det kunne han ikke. Prins Mehmed havde ret. Han var ikke så stærk, som han mente han var.

Vlad slappede af i sine muskler, og kiggede stift ned i jorden. Uanset hvor meget han hadede det, havde han atter en gang tabt til Mehmed.

Radu mærkede at hans ældre bror blev mere afslappet og gav slip på ham; han holdte sig dog i nærheden, så han ved blot den mindste fjendtlige bevægelse imod Mehmed, kunne gribe ind.

Vlad fjernede blikket fra jorden og stirrede stift på prins Mehmed.

”Fint,” sagde han hårdt og hurtigt, som for at ordene kun skulle hænge kort tid i luften og for at få det overstået. ”De har vundet prins Mehmed. De er den ærværdige vinder.”

Radu stirrede lettet på ham, mens smilet på Mehmeds læber voksede til et stort, triumferende smil.

”Jeg tænkte nok at De ville indse det,” sagde han og klappede med sine behandskede hænder; der kom en høj lyd ud fra jernet der blev slået sammen.. Et par tjenere løb hurtigt hen til ham,

samlede sværdet op, tog jernhandskerne af ham og tog hjelmen, før de løb over mod paladset.

Med næsen højt hævet i sky og med sit irriterende smil, gik prins Mehmed forbi dem og gik efter tjenerne op mod slottet. Radu stirrede et øjeblik mod sin bror, hvorefter han løb op til sin ven, og overøste Mehmed med komplimenter.

”Herre Vlad?” kom det forsigtigt fra Vlads tjener. ”Skal jeg hjælpe Dem af rustningen?”

”Op på mit værelse, Gabriel!” hvæsede Vlad irriteret, og tjeneren fløj forbi ham, op mod paladset, hvor Radu og Mehmed, blot var blevet til nogle små skikkelser.

Han betragtede sin unge tjener, Gabriel, som altid havde været i hans tjeneste, og var et par år ældre. Hans rødbrune hår skinnede og havde i det nådeløse lys, samme farve som størknet blod. De bredde skuldre bevægede sig i takt med benene, og de bare overarme var dækket med muskler, som man kun fik ved at arbejde for Vlads familie.

Vlad samlede surt sit sværd og hjelm op. Han fangede nogle af de omkring ståendes blikke; de var ligesom Mehmeds blikke, og han vidste at de anså ham som en svag søn af Transsylvanien. Han sendte dem rasende blikke, og begyndte at gå op mod paladset.

Gabriel løste endnu et spænde og trak overdelen af rustningen af. Vlads indåndede en stor mundfuld luft, fri for rustningens masende metal, og så til mens Gabriel løste underdelen. Vlad lod sig falde bagover på sin bløde seng, landede midt i alle de bløde silkepuder og stirrede op i det bugnede loft, malet som en tro kopi, af himlen udenfor.

Pludselig var han også fri for underdelen og kunne høre, da Gabriel slæbte det hele ind i sit lille tjenerværelse, for senere at pudse det. Han kom ud igen og rodede rundt i Vlads ting, før han kom hen og lagde en bylt tøj ved siden af Vlad.

Vlad, som var helt svedig og kold efter kampen, fattede Gabriels mening, snuppede bylten og begav sig ned mod dampbadene.

På vejen derned mødte han kun et par tjenere, der hurtigt fjernede blikket fra hans stadig rasende øjne; de bukkede dybt og mumlede ”Herre Vlad,” før de nærmest løb hen af gangen.

Da Vlad trådte ind i rummet hvor dampbadet var, så han til sin lettelse at der ikke var nogen derinde. Han smed hurtigt sin bluse, så hans slanke, men lettere muskuløse overkrop kom til syne, og blev afspejlet i de legemsstore spejle, der gik fra gulvet til loftet, lang den ene væg. Han gik derover og stirrede ind på sit eget spejlbillede.

Han havde tabt sig siden sin brors død, og kindbenene var markante i det firkantede ansigt, hvor hans øjne sad som to mørke perler. Imellem to ribben på hans krop, var et lyserødt ar, et minde om hvorfor han hadede prins Mehmed. Han behøvede bare at stryge sig der og så erindre, at det var Mehmed der havde givet det ham i en venskabsduel, da Radu og han lige var kommet til Lilleasien. De havde kæmpet uden rustning og med sværd, da de ikke regnede med, at det ville ske noget farligt. Vlad havde lige pareret Mehmeds angreb, da stenene i træningsgården gled under hans støvler, han faldt forover og blev gennemboret af sværdet. Sultanen og Vlads far, havde begge været sure, men Vlad var mest; fra den dag af nærrede han et stort had til Mehmed, og et ønske om hævn.

Vlad fjernede sig fra spejlet, trak sine bukser af og gled hurtigt ned i det varme vand. Vandet løsnede hans muskler og han begyndte at slappe af. Og som altid, når han om natten sneg sig herved for at bade, begyndte hans tanker at flyve rundt; han lænede sig tilbage og lukkede øjnene.

Et par purunge drengestemmer blev kastet frem og tilbage, mellem marmor væggene, ude i søjlegangen, og nåede ind til Vlad. Eftersom drengene kom tættere og tættere på, kunne Vlad høre deres samtale, der omhandlede ham selv. Mehmed gik og omtalte Vlads nederlag, mens Radu både sagde noget til sin storebrors forsvar og samtidig gav ret i nogle af de ting sin ven sagde.

Vlad sank langsomt under vandet, og lige da prins Mehmed og Radu trådte ind i rummet, forsvandt Vlads hår ned under vandet. Men selv dernede, kunne han høre deres utydelige mumlen, var genlød i hele rummet. Han kunne ikke blive dernede for evigt, for før eller siden ville han mangle luft.

Han skød gennem vandoverfladen netop som Mehmed skulle til at kravle i vandet, lige det sted hvor Vlad var. Et øjeblik stirrede de to drenge på hinanden, hvorefter Mehmed med et fnys gled ned i vandet og svømmede over til den anden side, af det store bassin. Radu kom i vandet kort tid efter, sendte et kort smil til sin bror, og svømmede over til Mehmed, der ivrigt begyndte på samtalen igen.

Vlad forsvandt under vandet igen. Med et godt greb i kanten af bassinet, og et kraftigt afsæt på bunden, kom Vlad lettere akavet op på gulvet igen. Han tørrede sig hurtigt med noget blødt klæde, beregnet til det og ikklædte sig tøjjet, som Gabriel havde fundet frem til ham. Han rystede kort på hovedet, så

vandet flød ud af hans hår til alle sider, sendte et ondt blik mod prins Mehmed og forlod hastigt rummet.

Han stormede ind i sit værelse, og smækkede døren i efter sig. En samtale forstummede inde fra Gabriels kammer. Et hoved stak igennem forhænget, der delte Vlads værelse fra Gabriels lille kammer.

Det var et kønt ansigt, med en glat hvid hud, og grønne øjne, der lyste lige så meget op som munden gjorde, da hun så ham. Hendes lange hår bølgede ned af skuldrene på hende, og havde samme farve som sin bror Gabriel, rødbrun. Hun var Vlads anden tjener, da Gabriel og hendes forældre var døde, og de ikke havde andre end hinanden. Selvom hun i længere tid havde sendt ham blikke, som kun en forelsket pige brugte, havde han aldrig nedværdiget sig til andre adelsmænds niveau.

”Der er De, Herre Vlad,” sagde hun og nejede dybt.

”Er der noget jeg skal, Maricea?” spurgte han og brugen af hendes navn, fik rødmen til at blomstre på hendes yndige kinder.

”Sultanen indbyder dem og Deres broder til middag, i paladset her i aften. Han beder om at De tager imod tilbudet denne gang.”

”Spørg Radu om det, jeg vil ikke svare,” vrissede Vlad af hende, så hun gik et par skridt baglæns; så slem plejede han ikke at være, når han var sur.

”Herre,” lød Gabriels stemme bag forhænget, og trak det væk, så man kunne se hele Maricea og Gabriel. ”Sultanen bad om, at det var Dem der skulle svare, ikke eders broder.”

”Hold mund, Gabriel!” snappede Vlad efter ham. ”Fint! Så kommer vi! Sig det til eders majestæt, sultanen. Men hvis I vil have eders herre undskyldt, jeg går!”

I sprint var Vlad ude af døren, og løb mod en af de små udgange i paladset; Gabriel og Mariceas råb lød som ekko, i gangene bag ham, bønfyldende om at han kom tilbage. Men Vlad var ligeglad. Inde i ham bankede en teenagers hjerte, der gerne ville være fri og gøre hvad det fandt bedst og ret, og ikke dette fornemme miljø. Han savnede sin mors jordbundne person, sin storebror der altid gjorde hvad han fandt bedst og sin far, der netop nu kæmpede for, at få en trone Vlad kunne arve. Og de var langt væk fra ham. Han hadede det hele. Han ville væk.

Snart var han ude af paladset og løb langs tjenervejen, en hemmelig passage for de fleste, som førte ud til en skjult dør i den høje, massive mur, der var bygget for at holde fjenderne ude. Han stoppede op fra sin spurt for at åbne døren, der lå skjult bag noget buske og planter, der var på vej op ad muren. Han smækkede døren i efter sig, krøb gennem et buskkast, og fortsatte med at løbe over mod den nærliggende skov.

Han stoppede først da han nåede sit specielle sted: en stille, rislende bæk der gik tværs gennem den tæt groede skovbund, og kæmpe træer, der majestætisk stod rank op i luften. Han satte sig på en væltet træstamme, der lå tværs over åen, og stak sine fødder i det kolde, klare vand i åen; en fisk svømmede skræmt væk. Skoven omkring ham genlød af fred og idyl, fuglenes sang kom ned til ham, oppe fra trækroneerne; en frø hoppede kvækkende i vandet; et dådyr stod græssende lidt væk fra åen, og holdt samtidig øje med sit lille kid, der legende, sprang rundt i det ankel høje græs. Vlad lænede sig tilbage med lukkede øjne, og prøvede at trække vejret normalt igen, efter den lange løbetur; hans fødder bevægede sig stille rundt i vandet i ottetaller.

Skoven stille idyl fik ham til at slappe af og musklerne spændtes ud. Han sukkede dybt, og lænede sig forover, så han kunne stirre sit spejlbillede i øjnene, mellem hans fødder i vandet. Hans spejlbillede stirrede tilbage på ham, med et anklagende blik i øjnene.

”Jeg hader det hele,” sukkede Vlad dybt, velvidende at de ord ikke passede ind, i den rare stilhed omkring ham. ”Det er så irriterende at være her, jeg ville ønske at jeg var tilbage i Transsylvanien. Jeg hader at være her. At se på prins Mehmeds snørede smil, hver gang det viser sig, at han ved hjælp af snyd er bedre end mig. Jeg hader, at han er venner med Radu, det vil der intet godt komme ud af! Jeg hader, at sultanen altid vil være som en far for mig! Og jeg hader Radu for, at tage alt med et smil og være glad, når vores bror lige er død! Kan han bare ikke være ligesom mig og hade det hele? Jeg håber, at vores fader snart vil få os fri fra sultanen, hans familie og dette land! Hvor ville jeg dog ønske det!”

Det sidste råbte han så højt, at de syngende fugle fornærmet fløj væk fra trækronerne, og dådyrene forskrækket løb deres vej. Han stirrede efter dådyrene og følte, at han atter var alene. Ingen kunne lide ham. Måske fordi han var så sur på hele verden, at han var det hele tiden. Men det havde jo også været imod hans vilje, at han som trettenårig, blev ført til Lilleasien, som en handelsaftale mellem hans far og sultanen, der havde krævet et bevis på faderens loyalitet. Vlad havde altid trøstet sig med, at det havde været imod sin faders vilje. Lige nu kæmpede hans far for et rige, et rige han måske kunne arve en dag, nu hvor hans bror, Mircea, var blevet snigmyrdet.

En tåre lagde sig i øjenkrogen og da Vlad blinkede, gled den ned af kinden og trak et spor af vand ned af den nyvaskede kind; en dråbe fulgte hurtigt efter.

”Jeg ville sådan ønske, at jeg blev så magtfuld, at jeg kunne hævne mig på alle!”

Dryp. En tåre ramte hans spejl billede, og gjorde det helt utydeligt at se, da der kom ringe i vandet. Da den anden tåre ramte samme sted, knækkede en gren et stykke væk fra ham. Han tørrede hurtigt tårerne væk med håndryggen og kiggede i den retning lyden havde kommet fra, vidende at det sikkert var Gabriel eller Maricea der havde fundet ham. Men det var det ikke.

En gammel mand i en stor, sort kappe der skjulte hovedet, fødder og hænder, faktisk hele kroppen, kom støttende til en stok, hen imod ham. Hovedet var godt skjult af hættens og personen stirrede helt ned i jorden.

Vlad rejste sig op på træstammen og gik over på den bred hvor den gamle mand var. Manden kom langsomt og humpende hen mod ham. Da der kun var en meter mellem dem, stoppede manden og med en raspende, gammel stemme, begyndte han at tale.

”Var det dig der græd lige før?”

Vlad følte sig fornærmet med det samme, og kunne fornemme, at selvom manden ikke havde set hans ansigtsudtryk, der fortalte at Vlad både led af rædsel og fornærmelse, smilede selvtilfreds under hættens mørke.

”Nej, jeg har ikke grædt. Faktisk har jeg ikke grædt i flere år!”

”Løgner!” spyttede den gamle mand ud, stadig gemt under hættten. ”Det var dig der græd. Og det er ikke så lang tid igen, siden du sidst græd. Vlad Dracula.”

Vlad trådte tilbage i forskrækkelse og frygt. Denne mand vidste hvem han var, at det var ham der havde grædt og at det ikke var så lang tid siden igen, siden han sidst havde gjort det. Men der var også noget andet. Denne gamle mand, var ikke helt så gammel igen. Ondskaben lyste ud af hans gamle krop og i luften omkring dem, hang en følelse af had. Vlad ville væk derfra. Han skulle til at løbe væk, men den gamles hurtige reflekser overraskede Vlad. Den gamle mands hånd var låste i et fast og urokkeligt greb omkring hans håndled. Vlad vendte sig om og kunne mærke det vende sig i maven. Det han havde regnet med ville være en gammel, rynket hånd, var i stedet en skelethånd, hvor et tyndt lag hud var lagt over, der formede sig efter knoglerne, men det værste var farven. Hånden var askefarvet og fyldt med pletter, der godt kunne lide pestpletter.

”Ikke så hastigt, unge Vlad. Jeg vil gerne snakke med dig,” raspede manden og løftede hovedet for at møde Vlads blik. Vlad forventede noget mere skrækkeligt end hånden, mødte kun et par blodrøde øjne, med pupiller som en kat. Resten af ansigtet var skjult i et mystisk og unaturlig mørke, da solen lyste lige ind under hættten.

”Slip mig! Øjeblikkeligt!” beordrede Vlad.

”Som den herre ønsker.” sagde manden og pludselig lå Vlad flere meter væk på jorden. Hans rædsel blev større da han opdagede den kendsgerning at dette var ikke nogen gammel mand, men en mand, med en overnaturlig styrke.

Han begyndte at kravle væk, men manden grinede og Vlad mærkede noget usynligt gribe fat i hans ben og trække ham

tilbage, hen mod manden. Intensivt greb Vlad efter noget der kunne stoppe det, men risede sig på diverse sten og grene. En voldsom kraft greb i ham og uden nåde blev han vendt om på ryggen, med frit udsyn til mandens blodrøde katteøjne, som kun var en halv meter over ham.

”Hvad vil du mig?” fremstammede Vlad.

”Snakke med dig. Jeg kom til at overhøre hvad du sagde omkring hævn og magt. Hvis du stadig er interesseret i de ønsker du fremsagde, kan jeg opfylde dem for dig, Vlad Dracula.”

”Hvorfor mig?”

”Det siger jo sig selv. Dit navn selvfølgelig. Dracula. Ved du hvad det betyder?

”Søn af dragen. Jeg fik det efter at min fader blev indviet i Drageordenen.”

”Det kan også betyde noget andet,” hviskede manden og de røde øjne blev smalle. ”Søn af Djævelen.”

”Bare fordi mit navn er sådan, vil du gøre mig den tjeneste at gøre mine ønsker til virkelighed?”

”Ja, men også fordi jeg for længe siden, udvalgte dig til at være en leder af et fantastisk folk.”

”Dem i Transsylvanien?”

”Nej, et andet folk. Et fantastisk folk, der vil være normale mennesker overlejret.”

”Og hvorfor vil du gøre mig til deres leder? Kan du ikke selv? Hvem er du i det hele taget?” krævede Vlad at vide, mens han stadig lå nede på jorden.

”Hvem jeg er?” gentog manden spørgsmålet. ”Jeg er Djævelen.”

Vlads øjne blev små af overraskelse. Uanset om han ikke kunne lide det eller ej, så talte denne mand, Djævlen, sandt.

”Djævlen?” gentog han.

”Ja, Djævlen,” nikkede manden. ”Rejs dig op!”

Vlad kom vaklende på benene, da det usynlige pres forsvandt. Djævlen var gået et stykke væk, hen til den væltede træstamme, hvor han satte sig. Hans stok hvilede op af benet på ham, og først nu lagde Vlad mærke til, at den faktisk var udsmykket.

Den var kulsort som kappen og var lavet af et ukendt materiale, hvori der var udhugget menneske overkroppe; mænd og kvinder stak ud på alle sider af staven, og så ud til at lide af alverdens pinsler, for ansigterne udtrykte lydløse skrig og jammerlige miner, i de perfekt udskåret ansigter, der var en tand for virkelighedstro.

”Træd nærmere, Vlad,” Djævlen vinkede ham nærmere med en af sine askegrå hænder, mens Vlad slingrede et par skridt hen imod ham. ”Før jeg gjorde mig synlig, sagde du, at du ville ønske at du kunne hævne dig på prins Mehmed og sultanen for alt dette? At du havde magt til at gøre det? Du kan ikke nægte, at du sagde dette.”

”Jeg kan ikke nægte, at jeg har ønsket disse ting.”

”Jeg kan give dig magt der vil holde i en evighed, så du kan hævne dig og samtidig hævne dig på fremtidige personer, der vil ønske dig ondt. Er du interesseret i det?”

Selvom Vlad helst ville sige nej, var det noget der lokkede ham. Det lød så godt, det Djævlen sagde, men Djævlen sagde jo så meget. Han var fuldt ud kristen, men hvorfor var det så Djævlen der kom med tilbudet. Han havde altid været Gud tro,

men han havde aldrig kommet med sådan et tilbud til ham før. Han kunne jo lige så godt takke ja.

”Det er jeg.”

Selvom Vlad ikke kunne se det, havde han en stor fornemmelse af at Djævlen smilede, inde bag hættten.

”Så ske det.”

Djævlen rejste sig op, så staven faldt om på græsset, og lagde en askegrå hånd, på Vlads skulder.

”Vlad Dracula, jeg vil nu gøre dig til en vampyr, den første af din slags og du vil blive herskeren over alle vampyrer.

Men der er nogle ting du skal vide, inden dette sker. Du vil blive udødelig, men du vil som den eneste vampyr, ældes i fem år, før du bliver i den skikkelse du har der, indtil den dag du dør. Andre vampyrer vil stoppe med at ældes med det samme. Du vil ikke længere kunne se dig selv i spejle eller vand, og kristne ting vil være en skade for dig, ligesom sølv vil. Du vil ikke mere have brug for mad og vand, du kan nu overleve på kun blod, som du får ved at bide mennesker. Det vil holde dig frisk. Du vil også have overnaturlig styrke, dog ikke ligesom mig, men du vil kunne bevæge dig hurtigere end noget andet menneske, og være stærkere. For normale mennesker vil det tage tre dage at blive vampyr, men da tiden i dag er knap, vil det hele ske hurtigere. Og med dobbelt så meget smerte.

Er du stadig sikker på at du vil?”

Vlad nikkede betaget, af den tale Djævlen lige havde holdt for ham. Ewig magt ville snart være hans.

Djævlen lænede sig ind mod hans hals, og Vlad kunne mærke Djævlens iskolde ånde. Så rørte noget spidst hans hals og han skreg af smerte. Han kunne mærke blodet pulsere ud af såret, og høre Djævlen slubre det i sig, med stor velbehag.

Da Djævlen gav slip på Vlad, kunne han ikke føle sin ben og faldt ned på jorden. En smerte skød igennem ham; fra såret på halsen op i hovedet og derefter ned langs ryggraden, ind i hjertet og ud i alle kroge af hans krop. Han skreg af smerte, vred sig i græsset og pludselig var det hele overstået.

Han lå på græsset og smerten var som forduftet fra ham. Solen stod lige over ham, og varmede hans hud. Nej, snare brændte den. Med et hyl af forskrækkelse, kom Vlad hurtigt på benene, hurtigere end et normalt menneske kunne. Han styrtede hen mod et stort egetræ, hvis trækrone var sammenfiltret af grene og blade, så tykt et lag at intet sollys kunne komme igennem. Han pustede voldsomt, og stirrede krævendt over på Djævlen, efter et svar.

”Du kan ikke tåle sollys, hvis du er derude i for lang tid, vil du brænde op. Endnu en ting der kan dræbe dig,” sagde Djævlen der roligt havde set på, mens Vlad havde været igennem de mest forfærdelige minutter i sit liv, hvor smerten var uudholdelig og man kun ønskede at dø. ”Heldigvis har jeg ordnet det for dig, så du frit kan bevæge dig ude i sollyset. Ellers kan du jo ikke lave så meget ved din hævnthørst og folk skal jo helst ikke vide, at du er en vampyr nu. Denne halskæde vil, så længe du har den på, beskytte dig, eller den der bærer den, mod sollyset.”

Djævlen kastede en halskæde over mod Vlad, der forbløffet greb den og tog den i øjesyn. Det var en plade af guld, hvis overflade var pyntet af sorte ædelsten, der indkransede nogle blodrøde rubiner, der formet som et V. Han tog den hurtigt på, og trådte tøvende ud i sollyset, forberedt på det værste. Men det kom aldrig og sollyset varmede ham kun som det normalt ville gøre ved mennesker.

Han sprintede over til åen, faldt ned på hug og lænede sig over vandet for at se sit spejlbillede, men der var ikke noget. Han smilede over til Djævlen, der betragtede ham. Vlad gik over til ham.

”Hvordan kan jeg dog takke dig, oh Djævel?”

”Det du vil gøre er nok tak til mig. Men sig mig, Vlad Dracula, er du ikke sulten?”

Vlad opdagede først da, at en overnaturlig sult var kommet frem, men han havde ikke spist siden det var morgen og nu var det eftermiddag. Han gik over til en busk og plukkede nogle bær af den. Men da Vlad skulle til at sætte tænderne i bærne, kom Djævlens askegrå hånd og smed dem væk.

”Du er en vampyr nu. Vampyrer lever kun på blod. Menneskeblod.”

”Blod?” gentog Vlad og for første gang fortrød han, at han havde sagt ja til det.

”Blod,” istemte Djævlen nikkende. ”Du skal bare gøre ligesom jeg gjorde ved dig. Bid dem med dine spidse tænder og drik deres blod. Er de stadig i live når du er færdig med at drikke, bliver de til vampyrer. Er de bevidstløse, kan du drikke videre, for de vil hverken kunne overleve eller blive vampyr, de vil bare dø,” Djævlen så ud til at lytte efter noget. ”Det ser ud til at dit første bytte er på vej herhen.”

Vlad lyttede efter, og hans sanser der var blevet forstærket, opfangede en ung kvindestemme der råbte hans navn og det lød til, at hun var på vej i deres retning. Men så drejede stemmen i en anden retning.

”Kald hende herhen, ellers kan hun ikke finde dig,” raspede Djævlen, gik hen mod et træ og greb sin stok, da den fløj over mod ham.

”Maricea!” råbte Vlad og kunne høre at hun stoppede med at kalde, da hun hørte det og fortsatte i den rigtige retning; hans mave brummede af sult og tænderne var badet i spyt, der gled ud af mundvigene på ham. ”MARICEA!”

Skovbundet larmede under hende, da hun kom nærmere. Maricea dukkede frem mellem træerne og satte i løb, da hun så ham. Hun balancerede fint hen over træstammen og stillede sig forpustet foran ham.

”Godt jeg fandt Dem, Herre Vlad. Gabriel og jeg har ledt efter Dem overalt i skoven. De er nød til at tage tilbage.”

Vlad kiggede sig over skulderen, over på Djævlen der stod fuldt synligt ovre ved egetræet og iagttog dem med sine blodrøde katteøjne. Hun havde ikke kommenteret ham, selvom han var et skrækkeligt syn, end ikke set på ham, havde hun.

”Hun kan ikke se mig,” hvislede Djævlen. ”Tag nu og bid hende. Gør hende til vampyr, så skal jeg nok sørge for, at hun bliver vampyr med det samme.”

Maricea havde fuldt hans blik og kiggede over mod Djævlen, men kunne ikke se noget.

Vlads sulten blev større og større. Han kunne høre blodet pulsere rundt i hendes årer, høre hjertet banke endnu hurtigere da hun udstødte et skrig.

”Herre! Herre! De er blevet angrebet!” skreg hun og pegede på hans hals.

Der løb ikke mere blod ned af halsen på ham, men blodet var ved at størkne og hans bluse glitrede af blod. Han havde ikke opdaget det, da han ikke længere kunne se sit eget spejlbillede. Det måtte sikkert have set skrækkeligt ud.

Maricea hev ham over til åen, hvis vand hurtigt blev røddigt, da hun vaskede blodet af Vlads hals. Hun trak blusen af ham

og gav sig til at gnutte den nede i vandet, mens han sad ved siden af hende og kæmpede imod den dejlige ide, bare at overfalde hende og drikke hendes blod, der i hendes årer, hånede ham, for ikke at smage dem.

”Hvad er der sket, herre Vlad?” spurgte hun og stirrede ned i vandet. ”Der var vel ikke nogen der overfaldt Dem? Godt at...”

Maricea tav brat, da hun havde villet stirre på hans spejlbillede, som ikke var ved siden af hendes. Hendes øjne blev store af rædsel og da hun vendte sig mod Vlad, fik hun et hurtigt glimt af et sammensnerpet ansigt, anlagt i rædselsfulde folder i et ansigt der umiskendeligt lignede Vlads. Et par hvide hjørnetænder blev blottet.

Han sprang på hende og mens hans hænder, med overnaturlig styrke, holdte hende nede, stak han sine tænder ned i en blodåre i halsen. Med det samme han brød gennem hendes hud, kunne han mærke den metalliske smag af blod i munden og slubre det i sig med nydelse. Maricea skreg og råbte, hun slog ud efter ham, men intet skadede ham og han drak fornøjet videre. Efterhånden blev han mindre sulten, og da han trak sig væk, stirrede han ned på Maricea, der for længst var stoppet med at skrig og kæmpe imod. Hun lå blot og trak vejret i hulkende stød, mens hun stille græd. Ud af såret i halsen strømmede der blod, og gjorde hendes hals og kjole skarlagens rød. Hun sad stille.

Vlad stirrede op på Djævlen, men han var forsvundet. I det samme begyndte Maricea at skrig overdøvende og vred sig udmattet rundt. Skrigene blev højere og højere, i takt med at fasen fra menneske til vampyr skred frem. Da hun endelig stoppede med at skrig, lå hun helt stille med lukkede øjne, og

han blev bange for, at hun var død. Men så blev hendes øjne brat åbnet og hun stirrede bange på Vlad.

Lynhurtigt, med en vampyrs hurtighed, kom hun på benene og styrtede over til det egetræ, Vlad også havde fundet ly under. Hun stirrede med had og forskrækkelse i blikket på ham.

”Hvad har De gjort ved mig?” krævede hun, at få, at vide med chokeret stemme og hendes fyldige underlæbe blævrede da hun snakkede. ”Hvorfor føler jeg mig så mærkelig? Hvorfor er jeg så sulten?”

Vlad svarede ikke. Han knælede stadig på jorden, der hvor han næsten havde drænet Maricea for blod og hvor hun skrigende havde forvandlet sig til en vampyr. Hans mund, kæbe og hals for smurt ud i Mariceas skarlagens røde blod; det dryppede ned på Vlads bare bryst og banede sig vej ned over knoglerne og musklerne. Han slikkede sig om munden.

”Svar mig så, Vlad!” skreg Maricea frustreret. ”HVAD HAR DU GJORT VED MIG?”

”Det samme som skete ved mig,” svarede Vlad kort for hovedet.

”Hvad skete der med dig?” Maricea var på renden af sammenbrud; hendes mave knurrede højlydt efter blod. Hun var så frustreret, at hun helt glemte at omtale ham som sin herre. Vlad ville dog ikke gøre noget ved det, han havde drukket næsten al hendes blod og givet hende, ufrivilligt, det hverv at være vampyr.

”Jeg er en vampyr og det er du også.”

”Jeg er en hvad?” gentog hun, med et ansigt der afslørede, at hun ikke vidste hvad det var de snakkede om. ”En vampyr? Hvad er det?”

”En helt ny menneskesart,” sagde Vlad og fortsatte da hun ikke vidste tegn på at kunne forstå det. ”Det er ligesom ved hunde, du ved. De har samme kropsbygning og udseende, men dog så er de anderledes ved farver og egenskaber. Det er en vampyr også.”

”Er vi hunde?” udbrød Maricea hvinende og gemte ansigtet i hænderne.

”Ikke hunde! Det er Vampyrer! En art der er overlegen menneskene! Vi ligner dem, men lider ikke af det samme som dem og er mere perfekte end de er”

”Jeg tror ikke på dig. Jeg kan ikke være perfekt,” sagde Maricea og fjernede hænderne fra ansigtet. ”Jeg er overhovedet ikke perfekt, for jeg kan ikke mere græde.”

”Kan du ikke græde mere?” Vlad rejste sig op, men da han gik over mod hende, vaklede hun et par skridt baglæns og tumlede ind i egetræet.

”Vig bort fra mig!” skingrede hun rædselsfuldt. ”Du har gjort, at jeg ikke længere kan græde, over min ulykke.”

Vlad trak opgivende på skuldrene. ”Det, at du ikke kan græde, må høre med til, at du nu er vampyr.”

Maricea stirrede, endnu mere bange end før, på ham. Hun ville ikke svare.

Han samlede sin skjorte op og begyndte at vaske den i åen. Han trak den over sin krop, da den var ren nok og vaskede sit ansigt i det rene vand. Han stirrede ned i vandet da han var færdigt, og håbede bare at få et lille glimt af sig selv i vandet, men det var håbløst. Man kunne åbenbart ikke, se en vampyr i vand.

Derfor så han ikke Maricea, før det var for sent. Hun svang en gren fra egetræet imod hans ansigt, ramte ham og sendte

ham ned i åen. Inden han kunne nå at komme op igen, havde Maricea vadet i åen, stillet sig over ham og med en hånd på hver side af hans hals, holdte hun ham nede. Hun råbte og skreg af ham, men han fattede det kun som en utydelig mumlen. Hans hænder prøvede at skubbe hende væk, men det mislykkedes. Han havde snart ikke mere luft tilbage. Han åbnede munden for at ånde ud og derved trække vand ind, da han opdagede, at han sagtens kunne trække vejret. Faktisk behøvede han det ikke. Udødelig. Det havde Djævelen sagt at han var. Kan kun dræbes af sølv, sol og kristnesymboler. Og ikke vand. Vlad smilede op til Maricea på den anden side af vandet, hvorefter han lukkede øjnene og lå stille.

Maricea stirrede på Vlads døde krop og kravlede op på landet. Hun pustede ud og gispede.

”Hvad har jeg dog gjort?” hviskede hun grædefærdig. ”Jeg har lige slået Vlad Dracula ihjel!”

”Nej, du har ej,” Vlad lagde sin hånd på Mariceas skulder; han kunne mærke at der gik et chok igennem hende. ”Vampyrer kan ikke dræbes ved hjælp af vand.”

”Kan man ikke?”

”Nej.”

”Hvad kan ... vampyrer egentlig?”

”Jeg ved det ikke så godt selv. Jeg er jo også lige ny. Men vi er stærke og hurtige. Vi kan ikke ældes, man bliver fanget i den krop man nu har, når man bliver bidt. Vi kan ikke ses i spejle og vand, vi kan ikke tåle sølv, sollys og kristnesymboler. Det kan medføre døden. Og så har vi en tørst efter blod. Menneskeblod. Du er sikkert sulten lige nu, er du ikke?”

Maricea jamrede. ”Menneskeblod? Det kan jeg ikke! Jeg kan ikke dræbe et menneske!”

”Du var jo lige ved at dræbe mig.”

”Det var noget andet.”

”Noget andet? Det var noget andet at dræbe mig?”

”Du havde bidt mig! Gjort mig til vampyr!” skreg hun op i hovedet på ham; hendes øjne udtrykte utrykt raseri.

”Det var noget andet! Jeg var sulten og Djævlen sagde, at jeg kun kan overleve på menneskeblod!”

”Djævlen? DJÆVLEN? Er dette Djævlens værk? Ved du ikke, at Djævlen er ond? Han havde sikkert noget i bagtankerne, da han gjorde dig til vampyr! Vi er færdige! Gud kan ikke lide os mere!”

”Han har aldrig kunnet lide os. Det var Djævlen der kom med tilbud om magt og hævn. Det gjorde Gud aldrig, selvom jeg var ham tro.”

”Gud vil aldrig tilbyde en magt og hævn. Det er Djævlens følelser!”

Vlad blev tavs. Hun havde ret. Så grufuld ret. Men der var intet, han kunne gøre nu.

”Uanset hvad, så er sagen den, at vi begge er vampyrer. Vi må tage imod det. Kun os to.”

”Os tre,” rettede Maricea. ”Gabriel skal også være en vampyr.”

”Hvorfor? Så I kan tjene mig i al evigheden?”

”Nej! Han har lovet altid at være hos mig. Det bliver han. Uanset om jeg er dødelig eller udødelig!”

”Det kan du ikke!” råbte Vlad.

”Hvorfor ikke?” skreg Maricea tilbage.

”Det vil ikke kunne fungere.”

”Jo, det vil.”

Maricea vendte sig om, med sådan en fart, at det rødbrune hår hang i luften i flere sekunder, før det faldt ned om hendes skuldre. Hun traskede over træstammen, med stoppede midt på, da Vlad havde grebet om hendes håndled.

”Vlad slip mig.”

Vlad lyttede ikke efter og trak hende ind mod sig. Hans læber lukkede sig om hendes. Da han trak sig væk fra hende, så hun på ham med nye øjne.

Netop da hun skulle til at åbne munden og sige noget, lød der gennem skoven et råb. Maricea stirrede forfærdet på Vlad.

”Det lød som Gabriel!” gispede hun.

Vlad spidsede ører og et øjeblik efter kom råbet igen og han kunne tydeligt høre hvad det var, Gabriel råbte.

”VLAD DRACULA! Jeg forbander dig, for at gøre min søster til et af Djævlens væsner! Jeg og min familie skal nok dræbe dig, uanset hvor mange generationer det vil tage! Vi skal nok få ram på dig en dag! Mærk dig mine ord! VLAD DRACULA!”